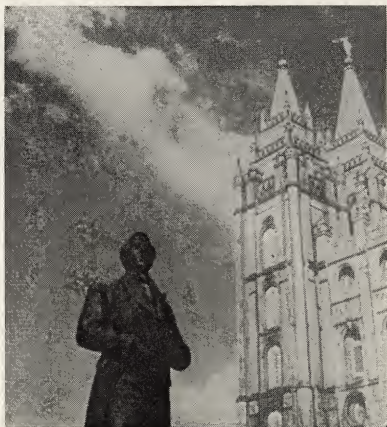

De Ster

HET STANDBEELD VAN DE PROFEET
JOSEPH SMITH OP HET TEMPELPLEIN TE
SALT LAKE CITY.

104 jaar geleden viel hij onder moordenaarshanden.

15 Juni 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 6

INHOUD:

	Blz.
Toespraak van president Alma Sonne	163
Zendingsconferentie in Nederland	166
Brigham Young	171
Herinneringen der Toekomst, door Luacine Clark Fox	172
Rijmpreekjes-Nabloei nr. 17	175
Dennis en het Mormoonse Bataljon (4)	176
De Kerk gaat voort	172
Wij geloven (1)	174
De Kerk in Europa	178
Gebeurtenissen in de Zending	179

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistenten: JOHANNA A. SEHLMIEIER
TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

„Niemand zal hen tegenhouden...”

Toespraak van President Alma Sonne
gehouden op 16 Mei 1948, tijdens de Jaarlijkse
Algemene Zendingsconferentie te Rotterdam.

Deze grote schare toehoorders gelijkt op een dichte menigte. Indien mijn berekening juist is, is hier ongeveer 30 % van het ledenaantal der gehele Zending aanwezig. Wanneer 30 % van het ledenaantal der gehele Kerk in een conferentie te zamen zou kunnen vergaderen, zouden wij 300.000 toehoorders hebben. Evenals Oud, Bennett en zr. Sonne dank ik u voor het door u uitgevoerde aardappel-project. Het is een gebeurtenis, die in de annalen der Kerkgeschiedenis opgetekend zal worden. Ik zeg u, dat God u leidde in deze grote onderneming. Van het begin tot het einde heeft de Here de President van deze Zending gezegd. De Here zegende de Heiligen, die er aan arbeidden. Hij zal hen blijven zegenen. Het was een christelijke uiting van uw goede wil, want Jezus leerde ons onze vrienden en naasten lief te hebben. Deze naar Duitsland gezonden aardappels waren voor die mensen een Godsgeschenk. God's werk gaat voort onder de naties der aarde. Het zal voortwaarts blijven gaan, mijn broeders en zusters. Het zal nimmer minder worden dan het nu is. Het ledenaantal der Kerk zal toenemen en steeds groter worden, tot wij in elk land van de gehele wereld onze leden zullen tellen.

De zendingen zullen hun arbeid in de toekomst met even grote ijver voortzetten als zij tot nu toe gedaan hebben. Zij zullen een eerbiedig gehoor vinden, want tegenstand verdwijnt, en deze Kerk gaat vooruit, waar andere kerken in sterkte afnemen. En dit is noodzakelijk voor een blijvende vrede onder de kinderen der mensen. Het is het enige wat het mensdom redden kan. De methoden der mensen hebben gefaald. Hun drogredenen en wijsbegeerten hebben de nederlaag geleden. Ik geloof te kunnen zeggen, dat Joseph Smith de eerste zending der Kerk was. Hij predikte het Evangelie tot zijn familieleden, die het allen aannamen. Hij bracht zijn broeder Hyrum Smith tot bekering. Hyrum en Joseph waren elkaar zowel in het leven als in de dood trouw. Hun getuigenis, dat zij de wereld toen gaven, heeft nu nog niets aan kracht en invloed ingeboet. Het zal door de eeuwen heen blijven weerklinken, en van heinde en ver zullen de mensen hun plechtige woorden met eerbied aanhoren. Ik geloof, dat de tweede zending der Kerk een broeder van de Profeet was, namelijk Samuel Smith, Hij werd uitgezonden naar het Noordoostelijk deel van New York. Zijn zendingsarbeid ontmoedigde hem ten zeerste. Maar

zeer weinig mensen wilden naar hem luisteren, doch hij had verscheidene Boeken van Mormon medegenomen. Hoe vreemd het ook moge schijnen: een exemplaar kwam in handen van Brigham Young. Hij las het en dacht diep na over de inhoud. Twee jaar lang bestudeerde hij het Mormonisme. Hij ontleedde het tot in de kleinste bijzonderheden. Ten slotte sloot hij zich bij de Heiligen der Laatste Dagen aan. Hij was een getrouw volgeling van de Profeet Joseph. In vooren tegenspoed stond hij aan Joseph's zijde.

Hetzelfde boek kwam in het bezit van Heber C. Kimball. Ik wil u wijzen op de vreemde omstandigheden. Denk aan het grote werk, door Brigham Young en Heber C. Kimball verricht! Zij legden de grondslag van het werk, dat tot stand gebracht werd na de marteldood van de Profeet. Het Boek van Mormon is de zendingen een machtige hulp geweest. Het heeft vele bekeerlingen tot de Kerk gebracht. Velen hebben zich na lezing aangemeld om gedoopt te worden. Het zou zeer moeilijk zijn het zendingswerk voort te zetten zonder het Boek van Mormon. Het Boek van Mormon bevestigt de Bijbel. Het getuigt van de goddelijke zending van Jezus Christus. Het leert hetzelfde Evangelie, dat door Hem gepredikt werd, en het maakt vele teksten duidelijk, die de hendaagse kerken niet kunnen uitleggen.

Enige maanden geleden kwam er een man naar mij toe, nadat hij het Boek van Mormon gelezen had, en zeide: „Ik heb door het lezen van het Boek van Mormon meer van de Bijbel geleerd dan

in mijn gehele leven.“ En toch was deze man opgeleid tot het priesterambt in de Katholieke Kerk. Het Boek van Mormon had evenwel zijn ogen voor de waarheid geopend. Hij had in Frankrijk twee onzer zendingen ontmoet, doch hun boodschap had geen bijzondere indruk op hem gemaakt. Maar toen hij het Boek van Mormon gelezen had, wist hij, dat hij verkeerd was. Nu is hij lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en actief in al haar onderorganisaties.

Welk een macht gaat er uit van het Boek van Mormon! Ik getuig tot u, dat mijn vader nimmer lid van de Kerk geworden zou zijn, als hij het Boek van Mormon niet gelezen had. De zendingen waren bij hem thuis geweest. Hij hoorde deze zendingen het Evangelie prediken en hun getuigenis geven. Hij emigreerde naar Zion zonder zich bij de Kerk aan te sluiten. Toen hij in de valleien der bergen aankwam, gaf iemand hem een Boek van Mormon. Hij las het en de inhoud gaf hem de overtuiging, dat het Mormonisme waar was. Hij kwam tot de juiste slotsom, toen hij zeide: „Indien het Boek van Mormon waar is, dan is Joseph Smith een Profeet van God. En indien Joseph Smith een Profeet van God is“, zo redeneerde hij, „is het Mormonisme waar en het Evangelie van Jezus Christus wederom op aarde hersteld, en werd de weg tot zaligheid weer voor de gehele mensheid opengesteld.“ Dit is het getuigenis en de boodschap, die u en de wereld gebracht worden, door de Heiligen der Laatste Dagen.

Iedere President van deze Kerk

is een zendeling geweest. De meesten hunner hebben jarenlang het Evangelie gepredikt. Zij zijn getrouw geweest in alles. Altijd hebben zij het Koninkrijk Gods vooropgesteld. Zij hebben offers gebracht, wanneer er in deze Kerk van offers gesproken kan worden. Op doeltreffende wijze hebben zij de beginselen van het Evangelie gepredikt. President Joseph F. Smith was slechts zestien jaar toen hij als zendeling naar de Hawaïï-eilanden gezonden werd. President Smith en zijn kameraad, George Q. Cannon, waren beiden jong en onervaren. Zij openden het zendingswerk onder de inboorlingen van dat land. In een jaar tijds hadden zij 4.000 bekeerlingen gemaakt. Zij stichtten in die eilanden niet slechts een vertakking der Kerk, doch een Zending. God zegende hun arbeid en hun bekeerlingen hebben veel goeds ontvangen. In 1837 opende Heber C. Kimball de Zending in Groot Brittannië. Buitengewoon succes bekroonde zijn arbeid. Velen traden tot de Kerk toe. Bij de eerste doopplechtigheid, bediend in de rivier Revel, verzamelden zich 8.000 mensen op de oevers om het schouwspel gade te slaan. Toen Wilford Woodruff in 1840 naar Groot Brittannië ging, doopte hij in de eerste twee maanden van zijn zendingsarbeid 200 mensen, waaronder 35 predikanten van andere kerken. In de laatste acht maanden van zijn zending doopte hij 2.000 mensen, waaronder wederom 200 predikanten. De Kerk boekte een bijzonder groot succes in de Britse eilanden, vanwaar 130.000 leden naar Zion emigreerden, en het einde is nog niet te zien.

In 1850 werden de eerste zendingen naar de Scandinavische landen gezonden. Erastus Snow had hier de leiding. Hij kon de taal van die landen niet spreken, doch evenals in Holland vloeit ook daar het bloed van Israëel door de aderen, en het bloed van Israëel is het gelovige bloed. Israëel werd reeds gekozen vóór hij naar de aarde kwam. Zijn volk was God's uitverkoren volk. Gij, die het Evangelie aangenomen hebt, behoort tot het bloed van Israëel. Daarom hebt gij een onpopulaire godsdienst durven aannemen; en daarom zal uw arbeid beloond worden met vele zegeningen.

Ook in de overige landen van Europa gaat het werk voort. In 1947 kwam de helft van het aantal dopelingen uit het door de oorlog verscheurde Duitsland. Daar werken locale broeders en zusters als zendingen. Zij verrichten prachtig werk.

Ik hoop en bid, dat de geest van vrede over Europa zal blijven heersen, en dat de harten der mensen open zullen gaan voor het Evangelie van Jezus Christus, want het is de enige weg, waarlangs de kinderen der mensen een durende vrede deelachtig zullen kunnen worden. Als de naties van Europa het door Joseph Smith herstelde Evangelie willen aannemen, zal er onder hen geen oorlog meer zijn, en zult gij alles, wat ge in rechtvaardigheid onderneemt, met succes bekroond zien.

Moge God u in uwe tehuizen zegenen, mijn vrienden. Moge Hij u bewaren voor boosheid en zonde. Blijft getrouw aan het verbond, hetwelk gij gesloten hebt. Moogt gij de kracht hebben het kwaad, dat u in het gelaat

(Vervolg op blz. 174).

Zendingsconferentie in Nederland

(geschreven voor „the Church News”)

Zo zagen wij onze leiders.

Als U ons zou vragen, wat het meest opvallende kenmerk is van een Zendingsconferentie in Nederland, dan is het antwoord: de wijze, waarop de aanwezigen de liederen zingen. Geen solo, geen koorzang, hoe schoon ook, kan zulk een diepe indruk maken. Het enthousiasme, waarmee deze Hollanders hun geliefde zangen Zion's zingen, is onbeschrijfelijk; zij leggen hun hart, hun ziel en hun gehele verlangen er in. Een conferentie, die op zulk een wijze wordt aangevangen en beëindigd, kan niet anders dan succesvol zijn, en dit was het geval met de Zendingsconferentie, die op 15, 16 en 17 Mei j.l. in Nederland werd gehouden.

Deze conferentie was om twee redenen een speciale gebeurtenis: in de eerste plaats hadden we het

voorrecht, de president der Europese Zending, president Alma Sonne, met zijn echtgenote zr. Leona B. Sonne en zijn secretaris Wallace G. Bennett, in ons midden te hebben, en ten tweede was dit in verband met instructies van het Eerste Presidentschap der Kerk de laatste Zendingsconferentie, die gehouden zou kunnen worden.

Geen wonder, dat uit alle delen van Nederland de leden per trein, bus en fiets naar Rotterdam kwamen, om de vergaderingen bij te wonen, en naar de raadgevingen van hun leiders te luisteren.

Hoewel sedert de vorige Zendingsconferentie honderden leden der Nederlandse Zending naar Zion zijn vertrokken, waren er evenals toen bijna 1200 personen aanwezig, afkomstig uit alle delen der Zending. Hierbij bevonden

De zendingen te Rotterdam verenigd.

zich ook de 130 zendingen, die op het ogenblik in Nederland vertoeven. Dank zij de gastvrijheid van de leden en vrienden der Rotterdamse gemeente kon aan al deze bezoekers onderdak worden verleend. Op zulke dagen vormen de leden, zendingen en vrienden als het ware één grote familie, en tijdens iedere conferentie worden oude vriendschappen versterkt en nieuwe gevormd.

De conferentie begon op Zaterdag 15 Mei met een inspirerende zendingenvergadering, waarin door de zending rapport werd uitgebracht over de voortgang van het werk in de verschillende gemeenten. De rapporten waren zeer bemoedigend en getuigden van de grote belangstelling, die allerwege voor de boodschap van het Herstelde Evangelie bestaat. Het beste bewijs van deze belang-

„De zeven velden des levens”.

stelling is wel het steeds toenemende aantal dopelingen; kortgeleden werden in Rotterdam op één dag 24 personen gedoopt, en kort daarna in de stad Utrecht 31. In Antwerpen, België, waar het Zendingswerk een half jaar geleden werd aangevangen, zal binnenkort reeds de tweede doopdienst worden gehouden. „We zouden in onze gemeente het dubbele aantal zendelingen kunnen gebruiken” waren woorden, die

waaruit zij een wijde omtrek zullen bestrijken. Op deze wijze zullen grote gedeelten van Nederland in het zendingswerk betrokken worden.

Op de avond van deze dag werd door de J.M. en J.V. O.O.V. een ontspanningsprogramma verzorgd in de grote conferentiezaal. Er werd aan medegewerkt door alle groepen dezer organisatie, en het gebodene was een lust voor

„De klokkenwinkel”.

op deze dag vele malen gehoord werden.

President Zappey gaf een overzicht van de toestand der Nederlandse Zending, en deelde mede, dat er verscheidene nieuwe gemeenten voor het zendingswerk geopend zullen worden. Er zijn nog zeer veel streken in het dichtbevolkte Holland (acht miljoen inwoners op een gebied, dat slechts een achtste van Utah beslaat), waar het evangelie nog nimmer gepredikt is, en ook daar moet de boodschap der zendelingen gehoord worden. Er zullen nu zendelingen gestationeerd worden in kleine plaatsen en dorpen op het platteland, van

het oog. Er was zang en muziek, toneelspel en dans. Op waarlijk schitterende wijze werden door de Arenleessters en M.Mannen enige Bijbelse verhalen ten tonele gevoerd. De Juniormeisjes en Junior-M.Mannen oogstten zeer veel succes met een in toneelspel en dans uitgebeelde klokkenwinkel. De costuums voor deze toneelstukken waren door de leden eigenhandig vervaardigd.

Op Zondagmorgen 16 Mei j.l. werd een groot muziek-festival gehouden, waaraan door alle onderorganisaties werd deelgenomen. De 150 medewerkers in hun toepasselijke kleding vormden een indrukwekkend geheel,

In declamatie en zang werden het doel en de werkwijze der organisaties op treffende wijze uiteengezet. De jeugdige vertegenwoordigers van Zondagsschool en Jeugdwerk hadden geen gering aandeel in het succes van deze uitvoering. Bij de aanblik van hun kleurige, frisse kleding en hun gezonde, blijde gezichtjes moesten wij onwillekeurig terugdenken aan hun toestand van drie jaar geleden, toen Nederland bevrijd werd. De slotwoorden, die president Sonne aan het eind van beide genoemde programma's uitsprak, gaven uiting aan zijn grote voldoening over het gepresteerde.

Het hoogtepunt van de conferentie werd bereikt tijdens de openbare bijeenkomst op Zondagavond, toen de schare van bijna 1200 personen naar de woorden van president en zr. Sonne, president Zappey, Oud. Bennett en anderen kwam luisteren. President en zr. Sonne en Oud. Bennett complimenteerden de Hollandse Heiligen nogmaals met het zenden van aardappels naar

Duitsland. De Hollandse leden zijn bijna verlegen geworden onder de lof, die hun hier over is toegezwaaid. Toen zij dit werk verrichtten, hadden zij slechts het welzijn van hun broeders en zusters op het oog, en zij realiseerden zich nauwelijks, welk een schitterend voorbeeld zij hiermede gaven. In de gehele Kerk is het bericht van dit werk doorgedrongen, en er zijn artikelen aan gewijd in „the Deseret News”, „the Church News”, „The Improvement Era”, „the Service Men's Edition”, „Der Stern”, het maandblad van de Duitse en Zwitsers-Oostenrijkse Zendingen, en „Cumorah's Southern Messenger”, het tijdschrift der Kerk in Zuid-Afrika, welks geschiedenis nauw is verbonden met die van Nederland.

Leerzame adviezen en onderwijzingen werden tijdens deze bijeenkomst door onze leiders gegeven. President Sonne gaf een uiteenzetting van het zendingsstelsel der Kerk, en legde speciale nadruk op de waarde van het Boek van Mormon, daarbij

Zingen kunnen we allemaal!

Een geïnspireerde leider

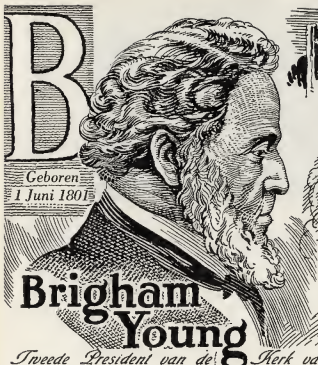
een krachtige spreker.

voorbeelden aanhalend van kerkleiders, die door het Boek van Mormon tot de Kerk zijn gekomen. „Ik heb door het lezen van het Boek van Mormon meer aangaande de Bijbel geleerd dan in mijn gehele leven” werd kortgeleden tot president Sonne gezegd door iemand, die tot katholiek priester was opgeleid, maar nu een actief lid der Kerk is. Het Boek van Mormon had zijn ogen voor de waarheid geopend. President Zappey gaf in zijn toespraak aandacht aan personen, die beweren, niet in een God te geloven, en gaf de treffende vergelijking van de zeelieden, die op hun zeilschip van dorst versmachtten, en niet wisten, dat zij in zoet water voeren. Zij behoeften slechts hun emmer op te halen, om het reddende vocht te bemachtigen. Toen hun dit verteld werd, wilden zij het echter niet geloven. Ieder mens vindt om zich heen overvloedige bewijzen van het bestaan van een God; en wie gewillig is, zijn emmer op te halen, zal nimmer dorsten.

Op Maandag 17 Mei, een vacantiédag in Nederland, werd de vrije natuur opgezocht, en werd genoten van het heerlijke voorjaarsweer, dat ons gedurende deze conferentie begunstigde. Op een schilderachtig eiland in de omgeving van Rotterdam werden op een grote weide, omringd door schaduwrijk geboomte, sport en spelen beoefend. Voetbal, de meest populaire sport in Nederland, werd gespeeld door ploegen van Amsterdam, Dordrecht, Rotterdam en Utrecht; de zendingen speelden het Amerikaanse „football.” Des avonds was er een dansavond voor leden en vrienden, die druk bezocht werd.

En dit was het slot van deze inspirerende conferentie, die lang in de herinnering van de aanwezigen zal voortleven. Beziel met nieuwe moed en ijver keerden zendingen en leden terug naar hun dagelijkse arbeid.

Het was in alle opzichten een Pinksterfeest geweest!

Geboren
1 Juni 1801

Brigham Young

Tweede President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In de eenvoudige blokkhut van een vroegere soldaat uit het leger van Generaal Washington werd een jongen geboren, die voorbestemd was om een groot en wijs leider onder de mensen te worden.

De jongen Brigham kenmerkte zich in zijn jeugd door vaderlandsliedje en getrouwheid aan God

Brigham werd op 14 April 1832 als volwassene door de doop lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Al spoedig bekleedde Brigham het ambt van President der Twaalf Apostelen. Na de marteldood van de Profeet Joseph nam hij dan ook de teugels van het bewind der Kerk in handen.

Boosheid en haat omringden de Heiligen aan alle kanten. Toch wist Brigham hen de Tempel te doen bouwen. In dit gebouw werden doopplechtigheden verricht, en verzegelings- en nog vele andere heilige verordeningen bediend.

In het Westen, zo had de Profeet Joseph gezegd, zou een toevluchtsoord voor hét volk des Heren gevonden worden en Brigham was van plan het nu daarheen te leiden.

De mannen in de wagenmakerijen en de smidsen werkten met koortsachtige ijver — Meubelmakers en timmerlieden arbeidden zonder ophouden. — Kostbaar ijzer werd gekocht, ossenspannen aangeschaft.

Op 20 Februari 1846 aanvaardde Brigham Young met 20.000 Heiligen de moeilijke tocht naar hun toevluchtsoord in het Rotsgebergte.

Aanvallen van Indianen, wilde beesten en slangen het hoofd biedend, drong Brigham met zijn volgelingen een wildernis binnen, die voorheen alleen betreden was door pelsjagers en enkele spoorzoekers.... Ouders verloren hun kinderen op deze tocht, gezinnen een geliefde moeder of vader

JULY
24
1947

NELSON
WHITE

Na het machtige Rotsgebergte over getrokken te zijn, zag Brigham met zijn getrouwe volgelingen vanaf een der bergtoppen neer in de grote Zoutmeervallei; en toen sprak hij de profetische woorden: „Dit is de plaats!“

Zijn verbazingwekkende veelzijdigheid werd Brigham, de Kolonist, waarlijk door God geschonken. Hij zag de door hem gestichte nederzettingen bloeien. Prachtige steden, gebouwd door een sterk en godvrezend volk, zag hij verrijzen. — Brigham had het visioen van de Profeet Joseph werkelijkheid doen worden. — Zijn laatste woorden hier op aarde waren: „Joseph, Joseph“, terwijl een stralende glimlach over zijn gelaat gleed, toen hij dit aardse leven verliet om zich bij zijn geliefde leider te voegen.

door LUACINE CLARK FOX.

Het schijnt nu zo ongelooflijk, nu wij op die tijd terugzien, dat wij het toen niet begrepen. De tekenen waren zo duidelijk. De gebeurtenissen sloten zo precies in elkaar.

Hoe is het mogelijk dat wij zó blind waren, Elizabeth? Die tijd komt mij nu voor als een nachtmerrie uit een ver verleden. Natuurlijk waren die dagen een nachtmerrie, doch ze waren zo afschuwelijk wérkelijk.

Gevoelden wij toen werkelijk pijn, Elizabeth? Natuurlijk kenden wij dat gevoel. En smart, en — hoe ongelooflijk klinkt dat nu! — twijfel. Hoe hebben wij ooit kunnen twijfelen, Elizabeth? Het is vreselijk dat wij het wel deden. De kleine Timothy Johnson, onze buurjongen — och, je herinnert je hem immers wel? Hij werd twee jaar na de Tweede Komst geboren. Weet je nu wie ik bedoel? Ja, hem bedoel ik. Hij vroeg me er telkens weer naar.

„Maar u wist toch dat er een God was,

zuster Martin?” vroeg hij steeds weer. „’s Nachts waren er immers de sterren. En de maan. Het was God, die dat alles schiep.”

„Ja, Timothy,” antwoordde ik dan, „maar.....”.

„En overdag was de zon er. Wisten de mensen dan niet? Terwijl zij het werk Zijner handen met hun eigen ogen aanschouwden..... dat zij niet konden verklaren of besturen.”

„Timothy,” hakte ik, zoekend naar woorden, terwijl ik mij er tegelijkertijd over verbaasde, hoe wij toen zo dom hadden kunnen zijn. „Je moet niet vergeten, dat wij toen niet in de tegenwoordigheid des Heren konden leven. Allé ons ten dienste staande kennis hadden wij verkregen door de mond der profeten. En tenzij de Heilige Geest in je woonde, kon je niet zeggen dat de profeten waarheid spraken.”

En dan knikte Timothy gretig met het hoofd. „Maar de Heiligen der Laatste Dagen wisten het zéker, niet zuster Martin?”

Daar had je het. Wat kon ik hierop antwoorden? Zoals gewoonlijk kon ik geen woorden vinden. Want welke verontschuldiging zou ik hebben kunnen aanvoeren voor onze twijfel van die dagen? Wij, die leden der Kerk waren, en toch twijfelden?

O ja, ik weet het wel. Ik geef toe, nu Lucifer gebonden is, is het even moeilijk

ons zijn listen te herinneren als het toen was, ons het leven zonder hem voor te stellen. Ik moet mij zelf telkens in die tijd terugdenken om te beseffen, hoe moeilijk hij en zijn engelen ons het leven toen maakten.

Herinner je je de films van die dagen, Elizabeth? Hoe absurd waren sommige van die films en hoe belangrijk vonden wij ze! Op dat gebied ging Lucifer wel bijzonder geslepen te werk. De mooie, geverfde lippen van lichtzinnige vrouwen spraken hun verderfelijke opvattingen op zo gemakkelijke en overtuigende wijze, dat zelfs onze eigen meisjes haar manieren na begonnen te doen. Oh, ik vergeet de werkelijk mooie en fijne dingen niet, die de wereld ons op kunstgebied had aan te bieden. Onze Heiligen bezochten goede films, tentoonstellingen, enz., doch handig gecamoufleerd sloop ook in de kunst de boosheid binnen. Voor de eerste maal beseften wij, dat w' onzedelijkheid toelieten, en traag waren in het gehoorzamen van Zijn geboden toen wij dit alles als natuurlijk en onvermijdelijk aanvaardden. Onze jeugd vond een dergelijke veronachtzaming heel gewoon. Daardoor werd haar gevoel om naar juiste waarden te schatten onzuiver. Alles moest..... hoe noemde men het ook weer?..... oh ja, alles moest „schitterend” zijn. Schitterend! Wat lijkt dat alles nu leeg en hol, vergeleken bij het leven in het Duizendjarig Rijk!

Ja, Lucifer wist overal bezit van te nemen. Herinner je je de ontspanningslectuur? Beetje bij beetje drong ook daar de onzedelijkheid in door. Overspel werd behandeld als een ongevaarlijke complicatie van het huwelijksleven, die men losweg en kalm tegemoet moest treden — bah! De manier waarop wij verblind werden! Wat zei je, Elizabeth?

Oh ja, de advertenties! Alles werd aangewend om maar geld te maken — zelfs leugens, als zij maar geld oprachten. En waarvoor? Alleen om de lusten van het vlees te bevredigen, die de mensen meestal rechtstreeks in de armen van Lucifer voerden!

Nee, niet alles was verdorven in die dagen. Wij kenden ook goede tijden met goede, nederige mensen. Wat een geestelijke feesten waren de conferenties! Nu wij weten, dat er toen vaak engelen en hemelse wezens aanwezig waren, is het niet te verwonderen, dat wij ons zo dicht bij Hem gevoelden. In die dagen schreide ik van vreugde en wilde in gezang en

gejubel uitbreken, zoals wij nu zo vaak doen.

Ook in de tegenwoordigheid van de dood gevoelde ik mij dicht bij Hem. Dood — wat klinkt dat woord mij nu vreemd in de oren. Begrijp je wat ik bedoel?

—o—

Elizabeth, het maakt mij zo nederig te weten dat ik, die mij zo onrechtvaardig gevoelde (omdat ik zoveel fouten maakte), toch in de morgen van de eerste opstanding mocht verrijzen.

Ja, ik schrei, ik weet het. Maar ik kan het niet helpen. Die roep te horen — de graven open te zien gaan! Mijn graf, Elizabeth, — en het uwe! En dat van mijn echtgenoot — hem te zien zoals ik hem op aarde gekend had — hetzelfde lieve gezicht, maar zo verheerlijkt, zo stralend! Wat omhelsden wij elkaar innig! Herinner je je nog hoe de hemelen geopend werden? Dikwijls had ik mij afgevraagd wat die uitdrukking „betekende: „de hemelen geopend”, doch nu weet ik het. Hoor je niet nog het hemelse gezang, de blijde hosanna's, die door het luchtruim schalden? En toen ik opzag — nimmer vergeet ik dat gezicht! — daalde daar tot ons neder Jehova, gevolgd door een grote menigte engelen! Ik schreide, oh, wat schreide ik van jubelende vreugde! Ik — ik zag mijn eigen dochter, die nog op aarde leefde, opgenomen worden om Hem te ontmoeten. We schreiden allemaal, mijn vader, mijn lieve moeder, allemaal. Eindelijk was het voorbij: de verzoeking, de pijn, de smart der scheiding. Dat alles behoorde nu tot het verleden. Alle pijn was vreugde geworden. En dit alles alleen door het zoenoffer van Jezus Christus — Jehova!

Oh, Elizabeth, wanneer wij ons toen slechts voor een honderdste deel de vreugde hadden kunnen indenken, die de beloning is van een rechtvaardig en goed leven. Het schijnt mij toe dat het leven dan niet zo moeilijk geweest zou zijn. Wij zouden niet — oh, ik kan geen woorden meer vinden. Dat is het juist, woorden kunnen mijn gevoelens niet vertolken.

Dit wil ik alleen nog zeggen: Mijn getuigenis van het Evangelie heeft zich niet gewijzigd sedert de dagen van mijn aardse bestaan. Zij is slechts sterker geworden. Toen bezat ik evenals nu een diepe overtuiging van de waarheid van het Evangelie. Ik wist toen even zeker dat God leefde als ik het nu weet. Het

enige verschil is dat ik Hem nu kan zien, nu leef ik in Zijn tegenwoordigheid. Doch zelfs toen kende ik Hem door geloof en bekering, door studie en natuurlijk door het persoonlijk getuigenis van de Heilige Geest. Ik kende Hem toen ik Hem zag naderen. Ik herkende Hem uit de tijd, die ik in de geestenwereld doorbracht. En, wat het heerlijkste van alles was, toen ik Hem in de ogen keek, wist ik dat Hij mij kende!

Elk gebed, dat door mij was uitgesproken, en ieder moment, waarop ik Zijn nabijheid gevoeld had, wist ik tussen ons.

HET EEUWIGE LEVEN.

Vaak heb ik het verlangen gekoesterd, een boodschap naar dat verre verleden te zenden, die ons toen van nut zou zijn geweest. Indien het mogelijk was geweest, Elizabeth, zou ik dit hebben gezegd:

„**Twijfelt nimmer!** Laat niet de minste twijfel uw hart binnen sluipen. Twijfelen is een verspilling van tijd en energie, want God leeft. En alles, wat ooit door Hem gesproken werd, zal in vervulling gaan. Onthoudt dat,“ zou ik hen waarschuwen, „**alles**“. Niet alleen datgene, wat gij kunt begrijpen of wat gij redelijk en aannemelijk vindt, doch alles wat Hij gesproken heeft. Onderzoekt daarom de Schrift, opdat gij uzelfen kunt voorbereiden.“

Ik zou hun zeggen, dat de Tempel te Independence werkelijk gebouwd zal worden. En hoe prachtig hij zal worden! „Hecht geloof aan hetgeen 's Heren dienstknechten zeggen,“ zou ik hen aan-

raden. „Geloof al hun woorden. Het is niet aan u te beslissen of zij al dan niet geïnspireerd worden. En wanneer God door middel van deze door Hem gekozen mannen tot u spreekt, klaagt dan niet over wat zij zeggen; becristiseert hen niet en twijfelt niet aan hun woorden.“

Ik zou trachten hen er van te doordringen, dat geen offer te groot is om rechtvaardig te handelen. Ik zou de jonge meisjes en vrouwen smeken deugdzaam en kuis te zijn, en haar vrouwzijn te eren. Ik zou de jonge mannen vragen rein te zijn, en hun priesterschap in ere te houden, oh, wat zou ik daar op aandringen! Ik zou ze doen weten, dat hun nog maar zo weinig tijd restte. Ik zou ze dringend vragen hun lampen in gereedheid te brengen voor de komst van de Bruidegom. Ik zou hun wijzen op het verfoeilijke van hun pogingen om de wereld na te doen, en ik zou hun trots aanwakkeren omdat zij een „bijzonder volk“ genoemd worden, n.l. in die betekenis, dat zij God's volk zijn. Dat zou ik hun zeggen, Elizabeth. Dezelfde dingen, die de autoriteiten der Kerk ons zeiden. Dus precies hetzelfde wat de Here door de eeuwen heen tot de mens gesproken heeft.

Waarom kon die dwaze mens toen niet zien, dat hij zonder God niets is? Waarom kon hij toen niet erkennen, dat God's woord waar was; en dat deze waarheid, gepaard aan een strikte gehoorzaamheid aan de beginselen van deze waarheid, hem kon redden? Waarom niet, Elizabeth, waarom niet?

NIEMAND ZAL HEN TEGENHOUDEN.

(Vervolg van blz. 165).

staart, te vermijden om datgene te doen, wat tot het eeuwige leven leidt. Moge God allen zegenen, die arbeiden om Zijn werk voort te doen rollen. Moge Hij in 't bijzonder Zijn dienstknecht President Cornelius Zappey, en de zendingen zegenen, die in deze Zending werkzaam zijn, opdat zij het Evangelie op de

juiste wijze mogen prediken en vol ijver mogen arbeiden om de resultaten van die arbeid te zien. Moge God ten slotte allen, die hier te zamen vergaderd zijn, zegenen en uwe harten vervullen met vrede en liefde voor al uw medemenschen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ware glorie ligt in edele daden

R IJMPREEKJES-NABLOEI

No. 19. DE VROUW, DIE U BEGRIJPT — GEHÉÉL!

Eenmaal en ergens wacht ze op U, de ziel, van Uw ziel een deel:
De Vrouw, die door en door U kent, en U begrijpt — gehéél!

Toen 't getij verliep, vond zij hem daar, aan een wanhoopsbalk gesjord;
het wrak van zijn schip lag bij hem daar, het wrak van zijn Droomi,
zo kort; vond zij, minde en drukte zijn ziel aan dat hart waarvoor niets
te veel was, de ziel, die gezeild had, woest en wild, de ziel, waarin 't
vrijheidsvuur had getrild, de ziel waarvan zij een deel was! En daar in
de schemer riep zij tot de man: „Win, win je strijd, want je kan, je kán!”

Door het Lot geknakt, genadeloos, door tegenwind getart, bitter en bloe-
dend en radeloos, in strik op strik verward, door Falen steeds achterna
gezet, zag hij zijn graf reeds open... Maar haar sterke hand, haar zachte
stem, haar liefd'rijk hart, zij leidden hem toen juist het getij ging verlopen!
Zij stond aan zijn zijde, het oog vol gloed. „Win!” fluisterde zij, „je moet,
je móét!”

Zij spoorde hem gedurig aan, zo vaak zijn twijfel rees, en lette niet op 't
heftig slaan van eigen hart vol vrees. Dit is de Vrouw, die hem heeft
geschraagd, en opnieuw gestuwd zijn streven, toen op zijn bestormde
levenspad hij dacht, dat hij alles verloren had, en klaar was om 't op te
geven. Nooit gaf zij aan de wanhoop voet, maar fluisterde steeds: „Houd
moed, houd moed!”

't Zou nooit genoeg te prijzen zijn, wat hier de Vrouw vermag; ze is
wijzer dan de wijzen zijn, en stuwt ons dag aan dag. Voor alles staat ze
met goede moed, waarheen de weg ook leide: het levenspad vol bloemen,
of vol onkruid en gesteente en stof, en steeds, ja steeds aan zijn zijde!
Naast hem in vreugde, naast hem in gevaar: de mannen, die winnen,
zij danken haar!

Eens valle zij, zo geve God, als hulpe U hier ten deel,
De Vrouw, die door en door U kent, en U begrijpt — gehéél!

(Gevolgd).

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keayman

WIE?

Een onzer onderzoekers in Antwerpen, de Heer De Moor Leonce, Stappaerts Gasthuis, Albert Grisaerstraat 79, Antwerpen, zou het zeer op prijs stellen, enkele brieven te mogen ontvangen van leden der Nederlandse Zending. Hij vertoeft als patiënt in het bovengenoemde ziekenhuis, en heeft zeer veel vreugde gevonden in het Herstelde Evangelie, dat hem door de zendelingen gepredikt is. Wie wil aan dit verzoek voldoen en de Heer De Moor Leonce verrassen?

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

Het verhaal tot nu toe:

Dennis Martin, een Mormoonse jongen, die met zijn ouders en zijn twee jongere broertjes Sam en Bobby uit Nauvoo verdreven werd, aanvaardt met zijn familie en een groot gezelschap Heiligen de tocht naar het Rotsgebergte. In Winter Quarters aangekomen, ontvangen zij de oproep van het Amerikaanse Leger om een bataljon van 500 man te vormen, teneinde het Leger bij te staan in de strijd tegen Mexico. Brigham Young beleeft de mannen, dat niet één hunner in de strijd zal vallen, als zij gehoor geven aan de oproep. Dennis wil ook graag mee, doch hij is te jong. Zijn vader, zijn oom Tim en zijn vriend Tom Winn melden zich aan. Op de avond vóór het vertrek van het bataljon wordt een afscheidsfeest gegeven. Daar komt Dennis tot de ontdekking, dat zijn vriendinnetje Nancy en haar moeder, de weduwe Abbott, met het bataljon meegaan om de kleren der mannen te wassen. Zijn moeder heeft zich eveneens voor dat baantje aangemeld, zodat ook Dennis met het bataljon mee kan. Van Winter Quarters trekt het bataljon naar Fort Leavenworth, waar de mannen hun uitrusting ontvangen, en Dennis allerlei avonturen beleeft. Vandaar begeeft het bataljon zich op weg naar Mexico.

Dennis liet de wagen stoppen en sprong vlug naar beneden. Hij rende naar de poel en onderzocht het water met verlangende ogen. Het was water, ja, maar het was zo vol muggen, dat hij begreep dat het voor menselijke wezens niet geschikt was. Dergelijke gedachten hielden Sam en Bobby evenwel niet bezig.

„Het is water, mammie,“ schrilde Bobby's stemmetje. Zich voorover buigend schepte hij zijn tot een kom gevormde handjes vol water. Sam volgde zijn voorbeeld

onmiddellijk en Dennis knielde naast zijn broertje neer, niet in staat langer weerstand te bieden, en ook hij vulde zijn handen met het zeer twijfelachtige vocht.

Een groot heimwee naar het holl in Council Bluffs kroop in hem omhoog toen hij weer naar de wagen terug liep. Het beloofde zo knus te worden en op een steenworp afstand vloeide een brede rivier!

HOOFDSTUK IV.

Ezeldrijver.

Verscheidene dagen trokken zij over de ruwe weg in betrekkelijke welstand. Toen werd een der ossen lam en waren de Martins gedwongen achter te blijven. Een vreselijke nacht moesten zij geheel alleen in de wildernis kamperen. Maar 's morgens schenen de ossen weer helemaal in orde en konden zij hun reis voortzetten. Tot hun grote verlichting kwam er juist voor zij op weg gingen een jonge man in hun kamp, die op zoek was naar afgedwaalde dieren.

„Wilt u met ons meerijden, meeneer?“ nodigde mevrouw Martin de jonge man uit, die James Brown bleek te heten.

„Graag, Mevrouw,“ antwoordde hij. „Ik geloof, dat ik de dieren even gemakkelijk zal kunnen vinden als ik in een wagen rijd, als wanneer ik ze te voet ga zoeken.“ Hij beklom de wagen en maakte plaats op de bank door Sam op

zijn schoot te nemen. Toen stuurde Dennis de wagen op de grote weg aan.

„Kunt u ons iets vertellen over meneer Martin?” vroeg de moeder. „Wij hebben hem niet meer gezien sedert we Fort Leavenworth verlieten, en dat lijkt eeuwen geleden.”

„Ik kan het niet met zekerheid zeggen, maar ik geloof, dat hij even gezond is als alle anderen,” antwoordde James. „Er is een dokter Sanderson bij ons, die alle mannen aan de rand van het graf brengt door iets, wat hij „medicijn” gelieft te noemen. Gelukkig was er niet genoeg van om ons op deze tocht te pijnigen. Wij hebben helaas een kwakzalver getroffen.”

„Dan is het enige, wat je doen kunt, gezond blijven,” grinnikte Dennis.

„Als dat mogelijk is,” stemde James toe. „Doch slapen in kleren, die doorweekt zijn van de regen, en een wedijveren in uithoudingsvermogen met een Mexicaanse ezel, zijn niet de beste manieren om gezond te blijven.”

Dennis trachtte de dieren tot spoed aan te zetten, maar zij bleven rustig in gelijkmatige tred

voortstappen. Het was reeds laat op de dag, toen de dieren de top van een heuveltje beklommen hadden, dat het langverwachte tafreel van tenten en wagens zich aan het oog ontrolde. Nu wilden de ossen wel sneller lopen en zij kwamen bijna op een drafje het kamp binnen.

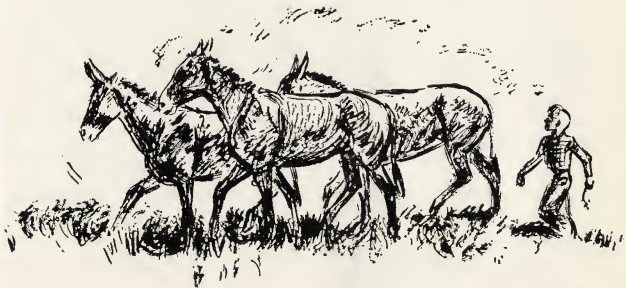
„Haaah, zijn jullie daar eindelijk!” riep Tom Winn vanaf zijn plaatsje bij een der kampvuren. „Wij dachten al, dat jullie naar Council Bluffs teruggekeerd waren.”

„Nee hoor,” antwoordde Dennis gelukkig. „Wij hebben alleen maar even halt gehouden om bloemen te plukken. Weet je waar we Pa kunnen vinden?”

„Ja, ik geloof, dat hij daar in een van de wagens ligt. Hij gevoelde zich vandaag niet zo goed.”

„Waar is hij?” vroeg mevrouw Martin, en zonder te wachten tot Dennis de wagen gekeerd had, krom zij naar beneden en haastte zich in de door Tom aangewezen richting.

Langs de drie wagens aan het einde van het kamp snellend, had zij al spoedig haar echtgenoot gevonden. Het verhaal van hun oponthoud was spoedig verteld. Toen zij uitverteld was, zeide zij

levendig: „En nu is alles wat wij willen, dat jij weer spoedig beter zal zijn.”

„Ik ben zó weer beter,” antwoordde hij. „Als het me alleen maar gelukke één dag verschoond te blijven van dokter Sanderson's roestige lepel en medicijn, dan ben ik binnen een dag weer op de been.”

„We zullen wel iets bedenken,” meende Dennis, over de rand van de wagen kijkend. „Ik moet nu voor het kamp gaan zorgen. We zullen iets lekkers voor u klaar maken.”

Weer op hun eigen wagen klimmend reed hij verder, uitziend naar een geschikte plek om hun kamp voor de nacht op te slaan. Zijn moeder en de twee jongens volgden te voet. Toen hij een plekje naar zijn zin gevonden had, zeide mevrouw Martin, naderbij komend: „Zorg nu, dat je goed wat hout voor een vuur krijgt, Dennis. Ik wil een stevige maaltijd voor je vader bereiden.”

Voor het eerst gunde Dennis zich nu de tijd het kamp goed in ogen-schouw te nemen. Hij bemerkte, dat zo ver het oog reikte, geen teken te bespeuren viel van hakhout of bomen. Verbijsterd en ontmoedigd tussen de wagens voortgaand, kwam hij ten slotte aan de plaats, waar Nancy druk bezig was een smalle geul te graven en op te vullen met onkruid. Hij wilde voorbijgaan zonder haar aan te spreken, doch op hetzelfde ogenblik keek zij op.

„Wel allemensen!” riep Nancy uit. „Zoek jij naar wat de storm nog over gelaten heeft?” Want de vorige nacht had er een hevige storm gewoed.

„Ja, er moet toch nog wel iets te vinden zijn,” antwoordde hij.

„Wat begraaf je daar in die geul?”

„Deze geul, beste jongen, is een van de Arabieren geleend idee. De gidsen zeiden, dat hier geen stukje hout te vinden zou zijn. Daarom bereidden wij ons eten in Lost Springs. Nu behoeven wij het alleen maar op te warmen. Kom maar hier met je kostje, dan zal ik een plaatsje maken op mijn vuurtje,” besloot zij vriendelijk.

„Wij hebben niets klaar,” antwoordde Dennis kleintjes. „Zie je, wij wisten niet dat er hier geen hout zou zijn.”

„O, 't is al goed, hoor. Je kunt van ons wel wat soep krijgen,” was het gulle aanbod. „Er zit een flink stuk schapenvlees in.”

„O, maar dat kunnen wij.....,” begon Dennis, er onderwijl aan denkend hoe goed een krachtige vleessoep zijn vader zou doen.

„Wel heb je ooit,” riep mevrouw Abbott, die bedrijvig met de soepketel kwam aanlopen. „Wij dachten al, dat we jullie voorgoed kwijtgeraakt waren.”

„Wij zullen ze wat soep geven,” kondigde Nancy aan. „Want zij hebben niets klaar.”

„Maar natuurlijk,” was het hartelijke antwoord. „Je kunt ze meenemen zodra ze warm is, en zorg er voor, dat je oom Tim ook zijn deel krijgt.”

Dennis had niet de moed om te weigeren. Hij nam een deel van de soep mee naar zijn familie, waar ze dankbaar aanvaard werd.

„Nu”, meende meneer Martin, zich weer op zijn deken uitstrek-kend, „als me nu morgenochtend die medicijn niet te wachten stond, zou ik in een dag beter zijn.”

* * *

Gedurende de eerste uren van de volgende morgen bleef Dennis in de nabijheid van zijn vader. Toen de luide roep: „Jim, vooruit Joesey!” weerklonk, rees meneer Martin op met de woorden: „Daar zullen we het hebben. Dat is dokter Sanderson, die daar zo loopt te schreeuwen. Ik zal moeten gaan.”

„Nee, dat doet u niet,” Dennis duwde hem weer terug op zijn deken. „Ik heb gezegd, dat ik wel iets zou bedenken, en dat heb ik nu. Ik ga in uw plaats.”

Vóór zijn vader een protest had kunnen uiten, was Dennis het kamp doorgelopen, en voegde hij zich bij de mannen, die in een lange rij voor de tent van de dokter stonden. Van al deze mannen was er nauwelijks één in staat zonder hulp te lopen. Velen waren er naar toe gedragen en op de grond neergelegd.

De dokter zat voor de tent op een stoel, een grote kist medicijnen voor zich. Hij las de namen zijner slachtoffers af van een lijst, die op zijn knieën lag. Een voor een kwamen de mannen na het afroepen van hun naam naar voren. Allen ontvingen zij van dezelfde lepel uit dezelfde fles eenzelfde hoeveelheid.

Dennis trok zijn muts diep over de ogen en wachtte vol onrust tot de dokter riep: „Amos Martin.” Naar voren stappend, zei hij met lage stem: „Hier dokter,” en nam de lepel, die de dokter hem zonder opzien voorhield.

Na het dosis afschuwelijk vocht, die voor „medicijn” moest doorgaan, behoefde hij niet meer te veinzen ziek te zijn. Hij strompelde bij de tent vandaan en zoodra hij uit het gezicht was, ontdeed hij zich van de afschuwelijke

rommel. Een poosje bleef hij nog op de grond zitten, daarna sleepte hij zich terug naar de wagen, in zichzelf mompelend: „Geloof me, dat zou ik voor niemand anders gedaan hebben dan voor mijn vader. Medicijn! Bah! Ik hoop van mijn leven niet meer van medicijn te horen!”

* * *

Het bataljon had nu reeds enige oefeningen achter de rug. De vermiste dieren waren terug gevonden en het gehele gezelschap trof voorbereidingen om de tocht voort te zetten. De Martins hadden alles gepakt en Dennis stond op het punt de wagen te bestijgen, toen een officier naar hem toe kwam, en zeide: „De vrouwen besturen de wagens. Ga naar achteren en drijf de ezels.”

„Goed, meneer,” antwoordde Dennis, de teugels aan zijn moeder overgevend. Langs de lange legertrein begaf hij zich naar achteren.

„Sergeant Wilkins zendt me hier naar toe om te helpen bij het drijven van de dieren,” legde hij de man uit, die tot nu toe voor de dieren zorgde.

„Niets te helpen! Je moet ze drijven,” was het opwekkende antwoord. „Jij bent nu ezeldrijver. Zorg, dat je er geen kwijtraakt, want we zullen de naarlingen stuk voor stuk nodig hebben vóór we in Californië zijn. Hier heb je een stok om ze een beetje aan te sporen. Niet, dat het veel helpt, maar enfin... het ga je goed. Ik zie je nog wel eens... mischien!” En met dit afscheidswoord beende de voormalige drijver weg naar prettiger werkzaamheden.

Dennis liep tussen de dieren in.

Hij gaf deze en gene een tikje, en kwam ten slotte bij een diertje, dat naar hem opzag met grote, donkere ogen, waarin Dennis warmte en vriendschap meende te lezen.

„Jij bent Hannibal,” kondigde hij aan, het dier over de rug strelend. „Ik wed om een klontje suiker, dat jij en ik het goed met elkaar zullen kunnen vinden — als ik maar een klontje had!”

Het ezeltje beantwoordde deze tirade met zijn neus tegen Dennis' arm te duwen. Doch aangezien het bataljon op mars was, kon Dennis niet stil blijven staan en moest hij mee marcheren. Het dier volgde hem en Dennis gaf het zo nu en dan een aanmoedigend klopje op de hals.

Dennis voelde zich voor de eerste maal sedert het vertrek van Fort Leavenworth licht gestemd. Hij was juist begonnen een melodietje te fluiten, toen een met een grote zonnehoed getooid meisje, dat op een rotsblok langs de weg zat, een abrupt einde maakte aan de melodie en zijn vreugdevolle stemming.

„Nancy Abbott!” sputterde hij. „Kan ik nu nooit van haar ontslagen komen!”

Opeens deed hij alsof hij het erg druk had met de dieren, doch toen Nancy vastbesloten bleek zich bij hem te voegen, gaf hij het op.

„Wat kom jij hier doen?” vroeg hij bits. „Ik zou denken, dat je beter in de wagen kunt blijven, dan kan je tenminste rijden.”

„Dat is het nu juist,” antwoordde zij, haar rose zonnehoed naar achteren schuivend. „De weg is zo zandig, dat wij allemaal moesten uitstijgen, behalve de bestuurders. Ik dacht: nu ik toch moet

lopen, kan ik dat net zo goed naast jou doen. Zeg, ik heb een idee! Waarom kunnen we niet op een van deze ezels gaan zitten?”

„Ik zou het je niet aanraden”, waarschuwde Dennis. „De sergeant heeft niets gezegd van rijden.”

„Maar hij heeft toch ook niet gezegd, dat het niet mocht?” vroeg zij. „Bah, wat ben jij vervelend. Ik geloof, dat jij nooit eens pret hebt. Kom vooruit nou, help me er even op. Ik neem deze grote.” „Ik help je niet,” antwoordde Dennis stug. „En ik hoop, dat hij je afwerpt.”

Hij liep verder, gevolgd door de overige dieren. Het dier dat door Nancy uitgekozen was om haar gewicht te torsen, stond onbeweeglijk. Toen Dennis een poosje later omkeek, stonden ze nog op precies dezelfde plek, en het zag er naar uit, dat zij er voorlopig wel zouden blijven.

Een ogenblik overwoog hij om terug te gaan en te trachten de ezel te bewegen zijn weg te vervolgen, maar toen besloot hij Nancy haar eigen problemen te laten oplossen. Toen hij weer omkeek, kwam zij te voet achter hem aan, terwijl de ezel haar volgde.

* * *

De zon neigde reeds ter kimme toen hij de hoofdgroep inhaalde. Eén blik toonde hem, dat een rivier, waarvan de oevers steil uit het water omhoog rezen, het bataljon had opgehouden.

Toen hij de stroom naderde zag hij, dat er vijftig mannen nodig waren om één wagen naar de andere oever te brengen. Aan beide kanten was een groep aan 't werk: aan deze zijde liet de

ene groep de wagens aan riemen naar beneden, terwijl de andere groep aan gene zijde ze op dezelfde moeizame wijze naar boven trok.

Enige ogenblikken keek hij zwiingend toe. Er was plotseling een gedachte bij hem opgekomen, die rillingen over zijn rug deed lopen. Halfluid zeide hij tot zichzelf: „Wat zou er wel met ons gebeurd zijn als de mannen deze rivier waren overgestoken vóór onze wagen zich weer bij hen had kunnen voegen? Wij zouden hier voorgoed zijn blijven steken.” En in een opwelling van grote dankbaarheid snelde hij de mannen te hulp.

Het scheen Dennis toe als was er altijd te veel of helemaal geen water. De helft van de tijd waren zij bezig de woestijn af te zoeken naar water of om hun wagens over de een of andere diepe stroom te brengen. Toen zij enige dagen later de Arkansas bereikten, was het een opluchting te zien, dat de rivierbedding grotendeels verzand was, met hier en daar een waterpoel.

Zijn eerste zorg was, zoals gewoonlijk wanneer zij een rivier bereikten, er voor te zorgen, dat alle dieren voldoende te drinken kregen. Na deze plicht vervuld te hebben pende hij ze vast, en haastte zich daarna naar zijn moeder.

Mevrouw Martin was bezig de watertobben uit de wagen te halen. Dichtbij lag een hoop kleren, die nog steeds aangroeide, daar de mannen van het bataljon langs trokken en hun vuile kleren aan de hoop toevoegden.

„Maar moeder,” riep Dennis uit, „moet u de kleren van alle mannen wassen?”

„Welnee, jongen,” glimlachte zij. „ik doe slechts mijn deel. Maar ik moet toegeven, dat het geen kleinigheid is. Als je niets te doen hebt, pas dan op Bobby. Hij loopt dolgraag weg.”

„Waar moet ik hem zoeken?” vroeg Dennis, in alle richtingen speurend.

„O hemeltje, ik weet het niet,” antwoordde zijn moeder, een tobbe op een wankele stoel plaatsend. „Ga maar eens bij de rivier kijken. Daar schijnt iedereen te zijn.”

Dennis haastte zich weg, zo nu en dan Bobby's naam roepend. Nog voor hij de zandige rivierbedding bereikt had, werd hij aangeroepen door een man, die een druipend kind op de schouders droeg.

„Hooft dit bij jou?” riep hij.

„Reken maar,” grinnikte Dennis wat schaapachtig. „Heeft hij eer bad genomen?”

„Dat heeft hij,” was het antwoord. „Zodra wij een put gegraven hebben, ligt hij er in. Het zand plaagt ons al genoeg, we kunnen dus in het water vallende jongetjes missen als kiespijn.”

„Het spijt me,” antwoordde Dennis, Bobby ferm bij de hand vatend. „We zullen er voor zorgen dat het niet weer gebeurt.”

Mevrouw Martin had haar werk in de steek gelaten en was bezig het kind van zijn natte kleren te ontdoen, toen Dykes, een der officieren, naar haar toekwam. Eerst keek hij naar de nog bijna niet geslonken berg kleren en toen naar het spartelende kind. Toen vroeg hij: „Is dat uw kind?” „Natuurlijk,” antwoordde zij, opziend.

„U hebt er nog meer, niet?” vroeg hij kortaf.

(Wordt vervolgd).

DE KERK GA

Halfjaarlijkse conferentie.

Op 4, 5 en 6 April j.l. werd in de overvolle tabernakel de 118e halfjaarlijkse conferentie der Kerk gehouden, onder leiding van president George Albert Smith. Het aantal personen, dat zich tijdens de diensten in de tabernakel, de Assembly Hall, het Informatiebureau en op het Tempelplein bevond, bedroeg ongeveer 20.000. Degenen, die geen plaats in de tabernakel konden bemachtigen, konden toch ten volle genieten van de conferentie, daar de gebeurtenissen niet alleen per radio en luidspreker, maar ook per televisie werden uitgezonden. In de Assembly Hall en in het Informatiebureau waren 9 televisie ontvangtoestellen aangebracht. Deze installatie, die ook twee televisie camera's omvat, werd onlangs door de Kerk aangekocht. De kerkleiders spoorden de luisteraars in hun toespraken aan, de geboden des Heren te onderhouden, opdat zij de beproevingen zouden kunnen doorstaan, die uit de dreigende wereldtoestand mochten voortvloeien.

Hulp aan Europa.

Volgens instructies van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven werd de vastendag in de maand December van het vorige jaar gewijd aan de hulpverlening aan de volkeren van Europa. Alle op die dag ontvangen vastengaven werden in een fonds gestort, en het totale bedrag werd overgedragen aan betrouwbare hulpactie organisaties, zodat het ten goede zou komen aan degenen, die in nood verkeerden. Het bedrag, dat met dit speciale doel bijeen werd gebracht, bleek bijna een kwart miljoen dollars te bedragen, nl. \$ 222.350.—. Afgezien hiervan werd in het afgelopen jaar regelmatig voedsel en kleding naar Europa afgezonden.

Organist op tournee.

In de eerste maanden van dit jaar maakte Alexander Schreiner, de populaire bespeler van 't tabernakelorgel, een tournee van vijf weken door Noord-Amerika, gedurende welke periode hij 25 concerten gaf. Hij speelde in kerken en kathedralen, in universiteiten en studios in de voornaamste steden der Verenigde Staten en Canada. De pers was enthousiast over de prestaties van Oud. Schreiner, en noemde hem één van Amerika's grootste organisten. Bijna steeds werd hem verzocht, als toegift de welbekende liederen „Komt Heil'gen, komt" en „O, mijn Vader" te spelen. Tussen zijn concerten hield hij ook lezingen en radiovoordrachten.

Nieuwe afdelingen der Kerk.

Op 1 Februari j.l. werd de 170e stake der Kerk georganiseerd in de staat Idaho. De nieuwe stake ontving de naam American Falls Stake, en omvat vijf wards.

Op 25 April j.l. werd in Californië de 171e stake der Kerk georganiseerd. De nieuwe stake, genaamd San Joaquin Stake, omvat vier wards en twee gemeenten met een totaal aantal leden van ongeveer 2000.

President J. Reuben Clark houdt lezingen.

Van 11 Januari t/m 23 Mei j.l. hield president J. Reuben Clark elke Zondagavond een radio-voordracht onder de algemene titel: „Op weg naar onsterfelijkheid en het eeuwige leven." Aan dit „radio-uur der Kerk" werd medewerking verleend door het symphonie-orkest van de Brigham Young Universiteit.

De door president Clark gehouden toespraken worden thans in het Nederlands vertaald, en zullen binnenkort als tractaten in gebruik worden genomen.

AT VOORT!

Padvinderij.

In Februari j.l. was het 35 jaar geleden, dat de Kerk als eerste in de Verenigde Staten de padvinderij een onderdeel maakte van haar Jeugdprogramma, drie jaar, nadat deze beweging in de Verenigde Staten was geïntroduceerd. Naar schatting hebben sindsdien 200.000 jongens een opleiding genoten in kerkelijke padvindergroepen. Er is geen enkele staat in de U.S.A., waar in verhouding tot de bevolking zoveel jongens aan het verkennerwerk deelnemen. Het door de Kerk samengestelde en ingevoerde Jeugd pioniers en Voortrekkerswerk is door de Nationale Padvindersraad der U.S.A. tot voorbeeld genomen bij de organisatie van het welpen- en voortrekkerswerk.

Oud. Ezra Taft Benson en Oud. Oscar A. Kirkham zijn lid van de Nationale Staf der Padvinderij in de U.S.A. President George Albert Smith is in het bezit van de Zilveren Bever en de Zilveren Buffel, de hoogste onderscheidingen, die door de padvinderij in de U.S.A. verleend worden.

Eeuwfeesten in Californië.

Op 24 Januari maakte de staat Californië een aanvang met de Eeuwfeesten ter herdenking van het feit, dat honderd jaar geleden het eerste goud in die staat werd gevonden. Op de genoemde datum was een menigte van meer dan 30.000 personen bijeengekomen om de herdenkingsplechtigheden bij te wonen. De gouverneur van Californië bracht in zijn toespraak hulde aan de zes leden van 't Mormoonse Bataljon, die bij de eerste goudvondst een rol speelden. Doordat een hunner een dagboek bijhield, is thans de juiste datum bekend, waarop voor het eerst goud in Californië werd gevonden. Oud. Oscar A. Kirkham van de Eerste Raad der Zeventigers was als vertegenwoordiger der Kerk een der eregasten bij deze herdenking, en hij voerde verscheidene malen het woord. In het park, dat het middelpunt der herdenking vormt, is door de Kerk een tentoonstelling ingericht, waar o.a. de geschiedenis van het Mormoonse Bataljon in beeld is gebracht. De tentoonstelling zal de gehele zomer geopend blijven.

Bouwplannen.

Het bestuur der stad Los Angeles heeft de Kerk volledige medewerking toegezegd bij de bouw van de tempel, die in deze stad zal verrijzen. President Smith heeft bekend gemaakt, dat de plannen in een gevorderd stadium verkeren, en dat hierover spoedig meer bekend zal worden.

In East Oakland, eveneens in Californië, zijn door de Kerk enige percelen bouwgrond aangekocht, grenzende aan de grond, die reeds was aangekocht voor de bouw van de Oakland Tempel. Het beschikbare terrein is hiermede aanmerkelijk uitgebreid, en biedt thans ruime mogelijkheden.

De Zusters-Hulpvereniging der Kerk hoopt binnen afzienbare tijd een aanvang te kunnen maken met de bouw van een eigen hoofdkantoor in Salt Lake City. De meer dan 100.000 leden tellende vereniging spant hiervoor alle krachten in, en de afdelingen geven volle medewerking. Indien ieder lid een bijdrage van 5 dollar schenkt, zal het doel bereikt kunnen worden. In vele wards en zelfs in verscheidene stakcs der Kerk hebben alle leden der Z.H.V. zonder uitzondering deze bijdrage reeds geschonken.

«WIJ GELOVEN»

door T. EDGAR LYON.

Heden beginnen wij met het eerste van een reeks artikelen, die ten doel heeft uiteen te zetten, wat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gelooft.

Deze serie artikelen is geschreven als lesmateriaal voor de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, en zal in het komende seizoen ook in Nederland als zodanig gebruikt worden. Deze lessenserie geeft een indruk van het waardevolle studiemateriaal, dat onze jonge mensen in de O.O.V. ter beschikking staat.

De schrijver, Oud. T. Edgar Lyon, is in de Nederlandse Zending geen onbekende. Hij heeft gedurende de jaren 1933—1937 over de Zending gepresideerd en zich in die tijd bij alle leden bemind weten te maken.

Thans is hij Adjunct-Directeur van het Instituut voor Godsdienstonderwijs, dat verbonden is aan de Universiteit van Utah.

Zojuist is er een boek van zijn hand verschenen, dat als lesboek op de verschillende scholen der Kerk gebruikt zal worden, en getiteld is: „Een inleiding tot de Leer en Verbonden en de Paarl van Grote Waarde.”

ONS GELOOF en

ONZE BEHOEFTE

door T. EDGAR LYON.

De tweede wereldoorlog heeft de jonge mannen en vrouwen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over de gehele wereld verspreid op een wijze, die tot nu toe door geen enkele gebeurtenis geëvenaard werd. Vele van deze jonge leden der Kerk werden plotseling uit de veilige beslotenheid van het ouderlijk tehuis en de vriendenkring weggerukt. Zij kwamen in aanraking met anderen, wier denkwijze, idealen en godsdienstige opvattingen geheel verschillend waren van die hunner geliefden en vrienden.

Door de militaire dienst en de oorlogsindustrie deden vele van onze jonge mensen de voor hen nieuwe ervaring op, om te gaan met andersdenkenden, die hen voor problemen stelden, waar zij nog nimmer over nagedacht hadden. Onder de druk van de oorlog en de ernstige gedachten, die zich veelal bezig hielden met het leven en het levensbehoud, deden zich talloze gelegenheden voor om de godsdienst in 't algemeen, en persoonlijke godsdienstige opvattingen, met andere jonge mensen te bespreken onder omstandigheden, wel geschikt om tot ernstig onderzoek te leiden.

Een Mormoons soldaat bevond zich eens met een Katholiek in een loopgraaf. Verbaasd zag hij hoe zijn kameraad een kruis aanraakte en uit zijn misboek de vastgestelde gebeden begon op te lezen. Nog meer verbaasde hem het vertrouwen, dat de jongeman stelde in deze rituele handelingen. Toen zij elkaar beter leerden kennen, vroeg de Laterdaagse Heilige zijn vriend, waarom hij deze ceremoniën verrichtte. Tot zijn verwondering kon de Katholiek hem geen bevredigend antwoord geven. Hij voldeed aan een voorschrift zonder te beseffen, welk verband er bestond tussen zijn rituele handelingen en zijn godsdienstig verlangen. Toen vroeg de Katholiek aan de Mormoon:

„Wat geloven jullie, Mormonen, dan?”
Op deze vraag haalde de Heilige der Laatste Dagen enige van onze geloofsartikelen aan, voor zover hij zich deze herinnerde, maar al spoedig bleek, dat hij niet in voldoende mate onder woorden kon brengen, welke hoop er in hem leefde. Toen hij de volgende Zondag met zijn groep Mormoonse soldaten samenkwam voor de godsdiensttoefening, zeide hij: „Broeders, indien u even weinig van het Evangelie weet als ik, kunnen wij geen van allen ons geloof duidelijk genoeg aan anderen uitleggen. Ik weet hoeveel kennis mij ontbreekt. Wij zullen daarom het Evangelie ernstiger moeten bestuderen dan wij gedaan hebben.”

Een Mormoons meisje ging in een grote stad in het Oostelijk deel der Verenigde Staten aan een der universiteiten studeren. Daar werd zij op een grote slaapzaal ingedeeld. Hierdoor kwam zij in nauw contact met een grote groep meisjes van haar eigen leeftijd. Op een avond liep het gesprek over godsdienst. Zij bemerkte, dat er meisjes waren, die even hoge en reine idealen hadden als zij. Toen haar gevraagd werd naar de leerstellingen der Mormonen, legde zij haar geloof zo goed mogelijk uit. Daarna vroeg een der meisjes haar: „Kan je mij ook zeggen wat eigenlijk het verschil is tussen een goede Mormoon en een goede Methodist?”

Het meisje kon deze vraag niet naar tevredenheid beantwoorden. In haar eerstvolgende brief aan haar moeder schreef zij:

„Ik dacht, dat ik de leer van onze Kerk vrij goed kende, maar nu besef ik, hoe oppervlakkig mijn kennis eigenlijk is. Het schijnt dat ik de „letter der wet” geleerd heb, maar de geest niet heb begrepen. Ik zal hier op school zowel mijn godsdienst als mijn schoolopgaven moeten bestuderen.”

In de laatste oorlog kwam een Mormoonse student aan een onzer universiteiten klaar met zijn wetenschappelijke cursus, waarna hij in een der laboratoria ter vervaardiging van atombommen geplaatst werd. Onze student werd opgenomen in de kleine gemeenschap, die in een afgelegen deel der Verenigde Staten in afzondering leefde, omdat het werk der employe's geheim moest blijven. Deze mensen waren dus geheel op elkander aangewezen. Toen zij hoorden, welke overtuiging de Laterdaagse Heilige was toegedaan, begonnen verscheidene zijner collega's hem te ondervragen omtrent de Mormoonse opvattingen betreffende de ware christelijke godsdienst, en de theologie der Mormonen. Zonder twijfel legde de jongeman zijn geloof veel beter uit dan zijn ondervragers hetgeen zij geloofden gedaan zouden kunnen hebben. Hij was evenwel niet tevreden, omdat hij er zich van bewust was, zijn geloof niet naar behoren aan anderen te kunnen uitleggen. Aan een jongere broer schreef hij de volgende bekentenis:

„Heus, Dick, ik gevoel me in 't nauw gedreven, want ik dacht dat ik een behoorlijke kennis van het Evangelie bezat. Nu kom ik echter tot de ontdekking, dat mijn kennis diepte en doorzicht mist. Sommige collega's willen graag meer horen van onze visie op het leven, en de bedoeling van dat leven, doch ik ben niet in staat hun een duidelijk beeld van onze leerstellingen te geven, omdat ik ze zelf niet voldoende begrijp. Ik heb de naar hier meegenomen boeken der Kerk uitgepakt, en bestudeer nu tot diep in de nacht wat ik jaren geleden geleerd zou moeten hebben. Het is zo jammer dat de huisbezoeken, de priesterschapklassen en de verschillende onderorganisaties der Kerk bij ons niet zoveel geestdrift kunnen opwekken, dat wij het Evangelie ernstiger gaan bestuderen. Begin er alsjeblieft mee, Dick, bestudeer het. Stel je er niet tevreden mee er bij te zitten en de leraar voor je te laten denken.“

Bijna iedere jonge zending heeft naar huis geschreven, dat zijn kennis van het Evangelie veel te gering was. Dat hij er met een gevoel van schaamte aan moest denken, hoe weinig hij eigenlijk begrepen had van de bedoeling en de betekenis van het Evangelie. Dat nog pijnlijker gevoelens hem bekropen bij de gedachte aan de talloze gelegenheden, hem geboden door Kerk en onderorganisaties, om die kennis en dat juiste begrip te verkrij-

gen, die hem naar hij gevoelde ontbraken.

Al deze jonge mensen, wier ervaringen, wij in 't kort weergaven — de militair, de studente aan de ver van huis verwijderde universiteit, en de wetenschappelijke onderzoeker — klaagden eigenlijk niet over hun gebrek aan werkelijke kennis. Zij gaven uiting aan het gevoel, dat zij de betekenis en de bedoeling van het Evangelie niet konden zien als een in hun leven onontbeerlijke factor. Noem het wat ge wilt: een getuigenis, een diepgewortelde geloofsovertuiging, een grote toewijding — of een uit-het-hart-wellend begrijpen, — té velen onzer ontbreekt het aan de machtige religieuze drijfveer, die onze kennis geestelijke diepte verleent. Deze jonge mensen waren er zich van bewust hoe ontoereikend hun kennis was, toen zij de waarheid beseften van Paulus' woorden: „.....de letter maakt dood, doch de geest maakt levend.“

(II Cor. 3 : 6).

Wij kenden eens een begaafd Mormoons meisje, wier ervaring een treffend beeld geeft van de grote behoefte van de jeugd der Kerk. Zij had haar kerkelijke plichten nauwgezet vervuld en een opmerkelijke kennis van allerlei feiten betreffende het Mormonisme opgedaan. Maar zelden kon zij een vraag over de Kerkgeschiedenis of de leer der Kerk niet naar tevredenheid beantwoorden. Deze kennis ten spijt begreep zij de diepere betekenis van het Evangelieplan niet.

Zij verloofde zich kort voor deze op zending ging met een goede Mormoonse jongen. Na haar eindexamen kreeg zij een aanstelling aan een universiteit in het Westen. Toen haar verloofde enige tijd in het zendingsveld werkzaam was geweest, en zijn ervaringen hem hadden doen gevoelen wat een juiste waardering van het Evangelie kan betekenen, trachtte hij zijn meisje tot dezelfde gedachten te brengen. Langer dan een jaar correspondeerden zij over godsdienstige zaken, doch nog steeds deelde zij niet in de geestdrift en vreugde, die het Evangelie haar verloofde geschonken had. Integendeel, haar nieuwe omgeving bracht haar aan het twifelen. De schat van kennis, die zij omtrent het Evangelie en de Kerk bezat, bleek niet voldoende om haar godsdienstige overtuiging te voeden, noch om sceptische gevoelens te onderdrukken en te weren. Tijdens een vakantie bezocht dit jonge meisje haar ouderlijk tehuis. De vriendschap met haar vroegere vriendinnen

werd hernieuwd en te harer eer werden verscheidene feestjes georganiseerd. Aan het slot van zo'n op Zaterdagavond gehouden feestje nam een der meisjes afscheid met de woorden: „Tot morgen in de districtsconferentie.”

„Mij zal je daar niet zien,” was haar antwoord. „Ik ben naar huis gekomen om uit te rusten en morgenochtend slaap ik heerlijk uit.”

De meisjes wisten haar evenwel over te halen toch te komen, doch zij verklaarde alleen de morgendienst te zullen bijwonen, daar ze voor de rest van de dag prettigste dingen op haar program had staan. 's Zondagsavonds schreef zij dit, aan haar verloofde in het zendingsveld:

Beste Jim,

Vandaag is het een heerlijke dag geweest. De meisjes wisten mij tegen mijn zin over te halen de morgenvergadering van onze districtsconferentie bij te wonen. De middag- en avondvergadering bezocht ik uit eigen vrije wil. Oud. Melvin J. Ballard was de bezoekende autoriteit. Ik ging naar de vergadering, kritisch en sceptisch gestemd. Toen ik naar hem luisterde, werd ik geboeid door zijn uitlegging van de betekenis van onze godsdienst. Ik had de verhalen geleerd over het lijden en sterven van Christus, het Eerste Visioen, de bezoeken van Moroni, de vertaling van de gouden platen, die ons Boek van Mormon bevatten, het martelaarschap en de uittocht naar de grote Zoutmeerval. Maar voor mij waren het niets anders dan verhalen. Het waren dingen, die lange tijd geleden anderen overkomen waren; voor mij hadden ze niet de minste werkelijke waarde. Toen broeder Ballard sprak, gevoelde ik voor het eerst in mijn leven, dat dit alles inderdaad belangrijk voor mij was. Het Zoenoffer werd een werkelijkheid, die mij met dankbaarheid vervulde voor het door Christus gebrachte offer, dat mij verlostte van de gevolgen der zonde en mij het eeuwige leven in het vooruitzicht stelde. Joseph Smith werd een levende persoonlijkheid; het Eerste Visioen gaf mij een theologisch inzicht van onschatbare waarde; het Boek van Mormon werd een tastbaar bewijs, dat heden ten dage inderdaad weer openbaringen gegeven worden; en ik begreep, dat de pioniers de moeilijke en zware tocht naar het Westen ondernamen omdat zij zo'n rotsvaste overtuiging van de werkelijkheid van dit alles bezaten; daarom was geen moeilijkheid te groot om overwon-

nen te worden, teneinde het voorrecht te genieten te leven en te geloven zoals Christus het van hen verlangde.

Ik kan je niet zeggen, Jim, hoe dankbaar ik ben voor broeder Ballard's woorden. Zij zijn diep in mijn hart en ziel gedrongen. Zolang ik mij kan herinneren heb ik de feiten gekend, doch nimmer heb ik de diepere betekenis er van gevoeld. Het was als had ik de tafels van vermenigvuldiging altijd gekend, doch niemand mij ooit gevraagd had ze neer te schrijven en zelf uit te rekenen. Nu weet ik, dat al deze dingen hun betekenis in het leven hebben, terwijl zij terzelfdertijd het leven betekenis geven. De wereld ziet er nu anders uit. Nu heb ik gevoeld, wat jij reeds maanden geleden geleerd moet hebben. Jim, hoe is het mogelijk, dat ik dit alles wist en toch blind was voor de betekenis er van?Het koor zong tot slot: „O, het is wondervol!” De mensen in mijn nabijheid zullen mij wel wat vreemd gevonden hebben, want ik kon mij niet weerhouden mede te zingen: „k Sta spraak'loos, dat Christus zo'n liefde mij schenken kan.” Het gevoel, dat vandaag bezit van mij heeft genomen, kan het beste vergeleken worden met het eerste ontwaken van een tedere liefde.”

De volwassen mens, gesteld tegenover de realiteit van het leven, moet in deze wereld de oplossing trachten te vinden van de grote levensproblemen. Dit jonge meisje had plotseling gevonden, waar zij reeds lang behoefte aan had, doch niet had kunnen vinden. Velen tasten nog steeds in het duister rond in een poging het antwoord te vinden op de drie voornaamste vragen van ons bestaan:

1. Leefde ik vóór ik in de sterfelijkheid geboren werd?
2. Welke bedoeling heeft dit sterfelijke bestaan?
3. Wat zal er met mij en mijn geliefden gebeuren na de dood?

Het Mormonisme geeft het antwoord op deze vragen. In deze reeks artikelen zal in 't kort besproken worden wat de Mormonen geloven, terwijl tevens zal worden getracht door deze besprekingen een grotere waardering voor de leerstellingen van het herstelde Evangelie aan te kweken.

Succesvolle Zendingsconferentie in Nederland.

Meer dan 30% van de leden der Kerk in Nederland waren op 15, 16 en 17 Mei j.l. te Rotterdam bijeengekomen voor de zendingsconferentie der Nederlandse Zending. President en zuster Alma Sonne van de Europese Zending waren aanwezig. In geheel Nederland was maandenlang door organisaties en zangkoren voor deze gebeurtenis gerepeteerd, en zij sloegen een uitstekend figuur tijdens de programma's, die op Zaterdagavond en Zondagmorgen werden uitgevoerd. Op 16 Mei luisterden in de avonddienst 1112 personen naar de toespraken van president Sonne en president Zappey van de Nederlandse Zending.

Na de Zendingsconferentie in Nederland bracht president Sonne tien dagen in Duitsland door. Het lag in zijn bedoeling, daarna Tsjecho-Slowakije te bezoeken, alvorens in het begin van Juni naar Engeland terug te keren.

Zendingspresidentschappen in de Franse en Zwitsers-Oostenrijkse Zending aangesteld.

Als raadgevers van president James L. Barker van de Franse Zending zijn aangesteld: ouderling Joseph Hasoppe van Seraing, België, eerste raadgever, en ouderling Lynn B. Evans van Salt Lake City, tweede raadgever. Deze broeders werden aangesteld op de zendelingenvergadering, die op 23 April gehouden werd tijdens de conferentie van het Zwitserse district der Franse Zending. President Scott Taggart van de Zwitserse Zending wordt thans bijgestaan

door ouderling Alfred Niederhauser, eerste raadgever, en ouderling William Zimmer, tweede raadgever. Deze broeders, beiden Zwitsers, werden op 2 Mei door president Sonne aangesteld gedurende de conferentie van het district Bern.

President der Deense Zending heeft een onderhoud met de koning van Denemarken.

President Alma L. Peterson van de Deense Zending wenste de Deense regering zijn dank te betuigen voor de medewerking, die de Kerk in dat land heeft ontvangen. Hij verzocht een onderhoud met de koning van Denemarken, koning Frederik, hetgeen hem werd toegestaan. Hij bood Zijne Majesteit een speciaal ingebonden exemplaar van het „Boek van Mormon”, „Wat is het Mormonisme” en „Het plan van zaligheid” aan. De koning, die Utah jaren geleden bezocht heeft, beloofde deze lectuur te lezen en bestuderen. President Peterson, die de koning op de hoogte wilde brengen met de leerstellingen, die aan het volk van Denemarken — en vele andere natiën — gebracht worden, gaf de koning tijdens dit onderhoud zijn getuigenis.

Meer zendelingen voor de Palestijns-Syrische Zending.

Gedurende de periode „staakt het vuren” landden onlangs vier ouderlingen te Haifa, vanwaar zij zich naar Beirut, Libanon, begaven. Zij staan president Badwagan Piranian en twee andere zendelingen van de Palestijns-Syrische Zending thans bij in het prediken van het evangelie in Syrië en de Libanon.

Gebeurtenissen in de Zending

De Algemene Zendingsconferentie te Rotterdam.

Ter aanvulling van het conferentiever-
slag elders in dit nummer nog het vol-
gende:

Tijdens het Zaterdagavondprogramma, dat onder leiding van het O.O.V.-Hoofd-
bestuur stond, toonden de winnaars van
het wedstrijdwerk dezer vereniging hun
kunnen. Het waren de Haagse M.Mannen
en Arenleessters, de Rotterdamse Junior
M.Mannen en Juniormeisjes, de Schie-
damse Bijenkorfmeisjes, en de Rotter-
damse en Haagse Senioren. Een aan-
trekkelijke afwisseling vormde de zang
van de „Blackbirds”, een groepje Aren-
leessters uit Amsterdam, en het gemeen-
schappelijk zingen onder de beproefde
leiding van Oud. N. D. Snel, die ook
tijdens de andere conferentiebijeenkom-
sten zijn gewaardeerde medewerking gaf.

De „Blackbirds”

Het muziekfestival, dat des Zondags-
morgens plaats vond, was samengesteld
en stond onder leiding van Oud. Jaap
Kemker. Met een gezelschap medewer-
kers van zeer gevarieerde leeftijd be-
reikte hij een indrukwekkend geheel. De
gedichten van zr. I. Kleyweg van Den
Haag droegen in belangrijke mate tot
het succes bij.

In de avondvergadering voerde Oud.
Wallace G. Bennett, secretaris der
Europese Zending, het woord. Daarna
riep Oud. John Vreeken, leider der Zon-
dagsscholen in de Nederlandse Zending,

mede namens zijn vrouw, alle leden een
hartelijk vaarwel toe, waarna Oud. Bowe
de Vries, op die dag uit Zion aangeko-
men om een zending in Nederland te
vervullen, enige woorden sprak. Na een
zangsolo van Oud. Ralph H. Steenblik
voerden achtereenvolgens het woord:
president Cornelius Zappey, zr. Leona
B. Sonne en president Alma Sonne. De
Verenigde Koren der Zending onder lei-
ding van Oud. Jac. Kemker verleenden
hun medewerking tijdens deze bijeen-
komst.

Doopdiensten.

Op 25 April j.l. werden te Utrecht ge-
doopt: Johannes E. D. Nievaard uit
Amersfoort door Oud. Kenneth B. Done;
Elizabeth Scheerder, Johannes Burger en
Hendrika J. Burger uit Amersfoort door
Oud. Andries J. Heining; Johannes C.
Burger en Jacobus J. Burger uit Amers-
foort door Oud. Joseph L. van Leeuwen;
Hendrika de Ruiter uit Zwolle door Oud.
Joseph L. van Leeuwen; Willem van
Driel uit Zeist door Oud. A. Noorda;
Hendrik H. Hielkema uit Zeist door Oud.
A. J. Heining; Isaak Beuk uit Hilversum
door Oud. Kenneth B. Done; Jan de
Juncker, Hans A. Heydeman, Rudolf F.
Heydeman en Maria J. Heydeman uit
Utrecht door Oud. W. H. B. de Bruyn;
Sytse Reumerman uit Utrecht door Oud.
Joseph L. van Leeuwen; Dirkje Elings-
Griffioen, Everdina Elings, Annie E.
Bouwmeester en Johanna H. Olie-van
Yperen uit Utrecht door Oud. R. J. Olie-
kan; Gerretje Reumerman en Jan Bred-
woud uit Utrecht door Oud. Kenneth B.
Done; Gerhardus J. Heydeman, Luise
Heydeman-Schibgilla en Arnold G. Hey-
deman uit Utrecht door Oud. Albert
Noorda; Hildegard L. Heydeman, Ger-
harda J. F. Heydeman en Elsa L. Hey-
deman door Oud. H. v. d. Veur; Mar-
garetha W. Janssen-van Eykelenburg,
Antonia W. Janssen, Antonius J. Jans-
sen, en Mattheus L. Janssen door Oud.
I. van Leuven.

Ingezegend.

Op 2 Mei j.l. werden te Gouda ingeze-
gend: Roelof van der Bij, zoon van
Reimer v. d. Bij en Wilhelmina van Eck,

en Klaas van Eck, zoon van Florus van Eck Jr. en Angenieta van Netten.

Op 9 Mei j.l. werd te Vlaardingen ingezegend: Hugo Voogd, zoon van Pieter Voogd en Katharina de Willigen.

Op 23 Mei j.l. werden te Vlaardingen ingezegend: Gerrit Piet, Johannes en Lambertus Borsboom, zoons van Willem Borsboom en Adriana J. C. Vink.

Geordend.

Op 25 April j.l. werd te Haarlem Kurt R. Kirschbaum tot Diaken geordend.

Op 9 Mei j.l. werd te Dordrecht Bertus v. d. Meyden tot Diaken geordend.

Op 9 Mei j.l. werd te Leeuwarden Bertus v. d. Hazel tot Priester geordend.

Overleden.

Op 18 April j.l. overleed te Rotterdam zr. Maria L. v. d. Hofland op zeven en vijftigjarige leeftijd. Zr. Hofland was een getrouw lid der Rotterdamse gemeente.

Wijzigingen in besturen.

Op 25 Mei j.l. werden Oud. en zr. John Vreeken eervol ontslagen van hun zending in Nederland. Tevens werd hun eervol ontslag verleend als Leid(st)er van de Zondagsscholen en het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending.

Oud. R. Schippers werd in de plaats van Oud. Vreeken belast met de leiding der Zondagsscholen en aan Zr. L. Leeftlang-Roth uit Rotterdam werd de leiding van het Jeugdwerk in de Zending toevertrouwd.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op resp. 14 en 15 Mei j.l. kwamen in Nederland aan om een zending te vervullen: Wallace D. Stevens en Bowe de Vries. Oud. Stevens heeft zijn arbeid aangevangen in Haarlem, terwijl Oud. de Vries het zendingswerk in de stad Assen heeft geopend. De steden Winschoten en Eindhoven zijn nu eveneens voor het Zendingswerk geopend.

Op 15 Mei j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Wm. H. Davis van Zwolle naar Groningen (als gemeentepresident); Peter H. van Oostendorp van Rotterdam naar Groningen; Zr. S. B. O. Modderman van

Utrecht naar Groningen; Zr. Sibylla H. J. Brinksma van Amsterdam naar Groningen; Richard W. Stokes van Gouda naar Assen; Glen E. Young van Antwerpen naar Nijmegen (als gemeentepresident); Joseph H. Steenblik van Schiedam naar Almelo (als gemeentepresident); Walter J. Coyne van Nijmegen naar Zwolle (als gemeentepresident); Gabriel Mes van Alkmaar naar Utrecht; Roelof Lagerweij van Alkmaar naar Utrecht; Wilford Hubert van Amsterdam naar Zeist (als gemeentepresident); Lothar Nestman van Antwerpen naar Amsterdam; Johannes Bruin en Johanna Bruin van Schiedam naar Amsterdam; Lewis H. de Young van den Haag naar Haarlem; Richard M. Koplin van Gouda naar den Haag; Paul D. Levie van Vlaardingen naar Rotterdam (als gemeentepresident); Zr. Rebekka Jansen van Amsterdam naar Rotterdam; Abraham Vermij en Cornelia D. Vermij van Groningen naar Rotterdam; Richard L. Castleton van Zeist naar Schiedam (als gemeentepresident); Joost de Haan van Rotterdam naar Gouda (als gemeentepresident); Ronald E. Poelman van Gouda naar Vlaardingen (als gemeentepresident); Meade E. Nielson van Almelo naar Antwerpen; Frank L. Cottrell van Haarlem naar Antwerpen.

Op dezelfde datum werd Oud. John J. Roothoff ontheven van zijn ambt als gemeentepresident te Rotterdam, en aangesteld als president van het Rotterdamse district.

Op 27 Mei j.l. kwamen wederom vier zendelingen in Nederland aan om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen met de plaatsen, waar zij hun arbeid aangevangen hebben: William R. Meesters te den Haag; Cornelius van Rij te Rotterdam; Joseph W. Fiet te Rotterdam en Fred Schouten te Gouda.

Op 3 Juni j.l. werden de volgende zendelingen overgeplaatst: Heye Hommes van Rotterdam naar Utrecht; Kwenden V. Nelson van Leiden naar Rotterdam; Floyd G. Hase van Voorburg naar Leiden; Gabriel Mes van Utrecht naar Den Haag (als gemeentepresident); Richard D. Gardner van Voorburg naar Antwerpen; Pieter 't Hart en Lucretia 't Hart van Dordrecht naar Voorburg (als gemeentepresident); W. Lynn Roberts van Rotterdam naar Den Haag; Ferrin L. Allen van Antwerpen naar het Zendingskantoor.

Zending beëindigd. ✓

Op 15 Mei j.l. werden eervol van hun zending in Nederland ontslagen: zr. Tine C. Hartman-Spaans, zr. Anny W. Hartman, zr. S. Elisabeth v. d. Toolen, Oud. Dirk J. Oliekan en Oud. Richard J. Oliekan.

Zr. Tine C. Hartman-Spaans werd op 9 October 1947 op zending geroepen. Zij heeft gedurende haar zending haar beste krachten gegeven in de Utrechtse gemeente. Zr. Hartman, die zeker wel bij alle leden in de Nederlandse Zending bekend is, is reeds sedert vele jaren een steunpilaar der Zending. Zij heeft n.l. vele jaren het ambt van Presidente van het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur bekleed. Tijdens haar zending heeft zij wederom dit ambt uitgeoefend, en zij zal dit, nu haar zending ten einde is, voorlopig voortzetten.

Zr. Anny W. Hartman werd op 7 Oct. 1946 op het Hoofdkantoor te 's-Gravenhage als zendeling aangesteld, waarna zij gearbeid heeft in de gemeenten Utrecht, Groningen en Amsterdam. Vele mensen mochten door haar van het Evangelie

horen. Zonder twijfel zal zr. Hartman met grote voldoening kunnen terugzien op haar arbeid in de wijngaard des Heren.

Zr. S. Elisabeth v. d. Toolen ontving haar aanstelling als Zendinge in de Nederlandse Zending op 16 September 1946. Zij heeft gearbeid in de gemeenten Amsterdam, Utrecht en Groningen. Door haar vriendelijkheid heeft zij zich vele vrienden weten te maken in de gemeenten, die haar als arbeidsveld werden aangewezen. Ook zr. v. d. Toolen zal zonder twijfel met voldoening terugzien op deze voor haar aan ervaringen zo rijke tijd.

Mogen deze zusters God's beste zegeningen ontvangen op haar verdere levensweg.

Op 15 Mei j.l. werden eveneens eervol van hun zendingsarbeid in de Nederlandse Zending ontslagen Oud. Dirk J. Oliekan en Oud. Richard J. Oliekan. ✓ Beide genoemde zendingen zijn intussen naar hun tehuis in het Rotsgebergte teruggekeerd.

Oud. Dirk J. Oliekan kwam op 25 Mei 1946 in Nederland aan en heeft sindsdien gearbeid in Arnhem, Rotterdam, Gouda, Apeldoorn en Utrecht. Verscheidene gemeenten heeft hij als gemeentepresident geleid en het laatst heeft hij gearbeid als

districtspresident. Oud. Oliekan heeft steeds met inzet van zijn gehele persoonlijkheid het Evangelie gepredikt. De resultaten van zijn arbeid zullen dan ook zeker niet uitblijven. Teruggekeerd in de familiekring in het verre Zion kan hij tevreden terugblikken op het door hem in de Nederlandse Zending verrichte werk.

Oud. Richard J. Oliekan kwam tegelijk met zijn vader op 26 Mei 1946 in Nederland aan. Hij ving zijn arbeid aan te Rotterdam en arbeide achtereenvolgens in de gemeenten Dordrecht, Groningen, Amsterdam, Alkmaar, Delft en Utrecht. Steeds ijverig in het prediken van het Evangelie, maakte hij zich zowel in als buiten de Kerk vele vrienden. Oud. Oliekan smaakte de voldoening ook de resultaten van zijn arbeid te oogsten, want kort voor zijn vertrek naar Zion mocht hij enige bekeerlingen dopen.

Vertrokken.

Op 16 April j.l. is zr. Elizabeth H. Hoogland naar Amerika vertrokken. Zij was een getrouw lid der Amsterdamse gemeente.

Op 10 Juni j.l. vertrokken de volgende personen naar Amerika: Jan Eldert Steynvoort, Alida Steynvoort-Baan, Hendrina Steynvoort, Johannes Steynvoort, Johanna F. C. Steynvoort en Alida Steynvoort.

De familie Steynvoort behoorde tot de Rotterdamse gemeente, waar zr. Steynvoort tot kort voor haar vertrek Presidente van de Z.H.V. in Rotterdam-Noord was.

Speciale gebeurtenissen.

Onze „Ster“-correspondenten berichten ons het volgende:

Op 3 Mei j.l. werd in verschillende gemeenten door de Z.H.V. de jaarlijkse „Moeder- en dochteravond“ gehouden die goed bezocht werd.

Van verschillende gemeenten kwamen nog berichten binnen over zeer geslaagde uitstapjes op Hemelvaartsdag. De gemeente Leeuwarden maakte bijv. met haar leden per fiets en per bus een uitstapje naar Zwartewegsend, waar oud en jong van de frisse buitenlucht genoot.

Op 13 Mei j.l. werd te Schiedam door de O.O.V. een gevarieerde programma-avond gegeven ten behoeve van het Voorzorgswerk der gemeente. De avond viel zeer in de smaak en had een prettig verloop.

In de afgelopen maand gaven verschillende gemeenten een sluitingsavond, waarmede het O.O.V.-seizoen tot een waardig slot werd gebracht.

Op 28 Mei j.l. bood de Rotterdamse gemeente haar leden een gezellige avond aan, die zeer in de smaak is gevallen.

Op 2 Juni j.l. werd de eerste speciale vergadering gehouden te Winschoten. Op dezelfde datum werd te Leiden eveneens een speciale openbare vergadering gehouden.

Wat komt:

27 Juni: Speciale vergadering te Antwerpen. Het Rotterdamse Zangkoor zal aanwezig zijn, en medewerking verlenen.

11 Juli: Districtsconferentie te Arnhem, in het gebouw van de Cadiclub, Velperweg 37, Arnhem. Aanvang der diensten: 10 uur v.m. en 5 uur n.m.

Ingevolge papiertoewijzing B.P.P. no. 3153 verschijnt deze uitgave maandelijks en is de omvang van dit nummer 32 pagina's, formaat 16 x 25 cm.